

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

VOICE OF ORTHODOXY

ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς, προνοία τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
242 Cleveland St., Redfern, 2016. Tel. 9698 5066

OFFICIAL PUBLICATION OF THE GREEK ORTHODOX
ARCHDIOCESE OF AUSTRALIA
Ἐτησία Συνδρομή — Annual Subscription \$ 20.00

VOLUME 27 No 8

Print Post Approved PP 24555000018

Τεύχος 305

Αύγουστος-August 2005

ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

ὑπὸ Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας Στυλιανοῦ

Ἡ ἑορτὴ τῆς θ. Μεταμορφώσεως πού, ὡς γνωστόν, ἀποτελεῖ κεντρικὸ ἄξονα τοῦ Ὁρθοδόξου λειτουργικοῦ ἔτους, μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρία νὰ «ξαναδοῦμε» κάποιες ἀλήθειες, πού ἐπειδὴ ἀκριβῶς μᾶς μιλοῦν στὶς διαστάσεις τῆς **αἰωνιότητος**, μᾶς διαφεύγουν εὐκόλα στὶς συνθηκὲς τοῦ **ἐφήμερου**. Καί μᾶς διαφεύγουν ἀσυναίσθητα, ἄλλοτε στὸν **θόρυβο** τοῦ ἐνθαδικοῦ, ἄλλοτε στὴν **στενότητα** τῶν φθειρομένων ὑλικῶν τοῦ κόσμου. Εὐτυχῶς ὅμως, μᾶς «προσγειώνουν» τὰ ἀθάνατα κείμενα τῆς ἱερῆς δραματουργίας τῆς Ἐκκλησίας.

Πρωτίστως τὸ Ἀπολυτίκιον:

«Μεταμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμπρον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ αἶδιον, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου Φωτοδότα, δόξα σοι».

Ἡ πρώτη «αὔρα» πού αἰσθάνεται ὁ πιστὸς νὰ τοῦ δροσιζεῖ τὸ μέτωπο, καθὼς «ἐνωτίζεται» αὐτὴν τὴν **ὁμολογία** συγχρόνως καὶ **ἰκεσία** τοῦ προσευχομένου πλήθους, εἶναι μιὰ ἀπροσδόκητη «παρηγορία» μέσα στό «παγκοσμιοποιημένο» ἄγχος.

α) Αὐτὸ τὸ **«δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο»**, δέν μποροῦσε νὰ λεχθεῖ καταλληλότερα γιὰ τοὺς ὀλιγόπιστους καιροὺς μας. Ἄν ἡ «θεία δόξα» τοῦ Χριστοῦ, ὡς Θεοῦ ἀληθινοῦ, βάζει ἐνδεχομένως σέ κάποιους προβληματισμούς, ἀκόμη καὶ τοὺς πιό καλοπροαίρετους μεταξύ τῶν πιστῶν, ἐμᾶς δέν μπορεῖ πιά νὰ μᾶς τρομάξει. Ἐδῶ ἀκοῦμε ὅτι ἀκόμη καὶ οἱ ἐγγύτεροι ἀπὸ τοὺς Μαθητὲς Του (Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης) δέν ἦσαν στὸν ἴδιο βαθμὸ ἔτοιμοι καὶ ἱκανοί νὰ δοῦν αὐτὴ τὴν ἄρρητη «δόξα», πόσο μᾶλλον ἐμεῖς οἱ εὐτελεῖς καὶ ταλαίπωροι!

Φαίνεται πάντως ὅτι ἡ φράση **«καθὼς ἠδύναντο»** δέν εἶναι ἀπλῶς -παρὰ τὴν ἀοριστία τῆς- ὁ **καθο-**

CHRIST AND HERACLITUS

By Archbishop Stylianos of Australia

The Feast of the Transfiguration is, as we know, a pivotal point in the liturgical year of the Orthodox Church. It gives us an opportunity to take a fresh look at certain truths which, precisely because they have an **eternal** dimension, can easily escape our attention amidst the conditions of our **everyday** lives. And they escape our attention without us even realizing it, sometimes in the **noise** of the present moment, and at other times due to the **narrowness** of the decaying materials of this world. Fortunately, however, the immortal writings of the Church's sacred hymnography bring us 'back to reality'.

Above all, the Dismissal hymn of the Feast:

"You were transfigured on the Mountain, Christ our God, showing your disciples your glory, to the degree that they could behold it. Shine also upon us sinners your eternal light, through the prayers of the Theotokos, Giver of light, glory to you".

The first 'breeze' that the faithful feel cool upon the forehead when hearing this **confession**, which is at the same time a **supplication** of the praying congregation, is an unexpected consolation amidst today's 'globalised' anxiety.

a) The verse **"showing your disciples your glory, to the degree that they could behold it"** could not have been expressed more appropriately for the weak faith of our times. If the divine glory of Christ, as true God, perhaps raises certain questions for even the most well-intentioned faithful, it can no longer frighten us. We hear that even the closest of the Disciples (Peter and James and John) were not equally prepared or able to see this unspeakable "glory". And if that is true for them, how much more so for us who are unworthy and dejected!

ριστικός ὅρος γιά τόν βαθμό **προσλήψεως** τοῦ Θαβωρείου μηνύματος. Εἶναι κάτι ἀκόμη βαθύτερο καί πιό οὐσιαστικό, ὅταν ἀναφέρεται καί σ' αὐτούς ἀκόμη τούς ἐπιλέκτους τῶν Ἀποστόλων. Πρόκειται γιά τήν **μοναδικότητα** τοῦ κάθε **προσώπου**, πού ἐνῶ ἔχει κτισθεῖ ἐκ τοῦ μηδενός («ἐκ μή ὄντων»), κατά τήν «**εἰκόνα**» τοῦ Ἄκτιστου Δημιουργοῦ του, μέ προορισμό τήν **ὁμοίωση** («θέωση»), ἀμφοτέρω δέ **στόν ἴδιο βαθμό** μ' ὅλα τά ἄλλα **πρόσωπα**, ἐν τούτοις κάθε νέο πρόσωπο διατηρεῖ πάντοτε κάποιες **ἀναπαλλοτρίωτες** καί «**ἀσύγχυτες**» ἰδιαιτερότητες, στήν σχέση του μέ τόν Δημιουργό (ὡς **Σωτήρα** καί **Τελειωτήν**).

Ἔτσι, παρά τήν ἀπαραίτητη προϋπόθεση τῆς «**κοινωνίας**» μεταξύ τῶν **προσώπων**, ὥστε νά μένει ἀνοικτή πάντοτε ἡ κοινωνία **καί** μέ τόν Δημιουργό, τό ἄτομο δέν ὑπο-βιβάζεται σέ ἀπλό «ἀριθμό», ἀλλά διατηρεῖ τά τελειῶς δικά του «προσωπικά χαρίσματα», πού τό καθιστοῦν ἕνα ὁλόκληρο πνευματικό «κόσμο», γιά νά ἀντανაკλᾷ εἰς τό «ἀκέραιο» τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

β) Χαρακτηριστικό εἶναι ἐπίσης εἰς τό Ἀπολυτίκιον τό ὅτι τονίζεται ἡ ἐπαγρύπνηση τοῦ Θεοῦ νά «δείξει» ὁ ἴδιος στόν καθένα ξεχωριστά τήν πατρική «δόξα», καί ὄχι νά τόν ἀφήσει ἀβοήθητο νά «δεῖ» μόνο ὅσα τοῦ ἐπιτρέπουν οἱ ρευστές συνθήκες τοῦ παρόντος κόσμου. Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νά σοῦ δείξει ὁ «νοικοκύρης» τούς θησαυρούς του, καί ἄλλο νά προσπαθήσεις μόνος νά δεῖς, κατά τίς δικές σου δυνατότητες καί διαθέσεις.

Ἀποφασιστικῆς λοιπόν σημασίας γιά τήν «λύτρωση» καί τήν «τελειώση» μας εἶναι, ὄχι τό **τί βλέπουμε** ἐμεῖς ἀπό τόν κόσμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά τό **τί μᾶς δείχνει** ὁ ἴδιος ὁ Θεός! Καί αὐτό, γιά νά μή θεωρήσει κανεῖς τήν «σωτηρία» δικό του κατόρθωμα, καί μιμηθεῖ δαιμονιζόμενος τόν πεπτωκότα Ἐωσφόρο. Ἡ ἐτυμηγορία τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτοῦ, διά στόματος τοῦ μεγαλοφωνότατου Προφήτου Ἡσαΐα, εἶναι καταπέλτης: «**Ἐγώ εἰμί ὁ Θεός, καί οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων!**» (Ἠσ. 43, 11).

γ) Μία τρίτη παρατήρηση πού μᾶς ἐπιτρέπει τό Ἀπολυτίκιο εἶναι ὁ ἄμεσος πρακτικός **σκοπός** γιά τόν ὁποῖο ὁ Χριστός εὐδόκησε νά προσκαλέσει στήν προνομιακή κορυφαία στιγμή τῆς θ. Μεταμορφώσεως, τήν, τρόπον τινα, «τριμελῆ ἀντιπροσωπεία» τῶν Μαθητῶν Του. Τόν ἐν λόγῳ σκοπό διέγνωσε ἐν εὐγνωμοσύνη ἡ εὐλάβεια τοῦ θεόπνευστου Ὑμνογράφου: «**ἵνα θεωρήσαντες τά θαυμάσιά σου, μή δειλιάσωσι τά παθήματά σου!**»

Ἔστερα ἀπό τίς σύντομες ὡς ἄνω ἐπισημάνσεις, ἄς θυμίσουμε ὅτι ἀκόμη καί ὁ Ἡράκλειτος πού πλησίασε –περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο σοφό πρό Χριστοῦ– τά

It appears that the phrase “to the degree that they could receive it”, although vague, is not simply the **defining** term concerning the degree of **engagement** with the message of Mt Tabor. It is something deeper and more essential, as it mentions even the select group of the Apostles. We see the **uniqueness** of each human person who is created ‘out of nothing’ in the **image** of the Uncreated Creator for the purpose of becoming **like** Him (deification or *theosis*), and which is **equally true** for all human beings. In spite of this, every new person always has certain **inalienable** and **unconfused** particularities in relation to the Creator (as Saviour and Perfecter).

So, while there is the necessary presupposition of **communion** between **persons**, so that communion with the Creator also remains open, the individual is not reduced to a mere ‘number’, but rather retains his or her own completely ‘personal gifts’, thereby making the person an entire spiritual ‘cosmos’ that can reflect the image of God in its entirety.

b) Another characteristic of the Dismissal Hymn is its emphasis on the vigilance of God Himself to “show” the fatherly “glory” to each person separately, rather than leave us unassisted to see for ourselves whatever the changing circumstances of this world will allow.

It is one thing for the ‘landlord’ to show you treasures in his possession, and it is quite another to try and see them by yourself, according to your own capabilities and inclination.

What is of decisive significance, then, for our redemption and perfection, is not what **we see** of God’s world, but what God Himself **shows us!** This is so that we do not consider ‘salvation’ to be a personal achievement, and imitate the fallen Lucifer in the process. The verdict of God on this point, through the mouth of the Prophet Isaiah, is overwhelming: “**I am God, and there is none other besides me who saves**” (Is. 43:11).

c) A third observation we can make is the purely practical purpose for which Christ was pleased to invite the ‘three-member representation’, so to speak, of His Disciples, to the privileged pinnacle event of the Transfiguration. That purpose was gratefully articulated by the devout and inspired hymnographer: “**so that having beheld your wonders, they might not turn away from your suffering!**”

Following these brief comments, let us remember that even the philosopher Heraclitus, who – perhaps more than any other sage before Christ – came to appreciate the unique gifts of God to each person

ἐκ Θεοῦ μοναδικά χαρίσματα τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως τὰ «ἀποκάλυψε» μέ τήν Ἐνανθρώπησή Του ὁ ἴδιος ὁ Θεός, στίς **ὑπερκόσμιες** προοπτικές των, τελικά ἔμεινε στήν Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας ὡς ὁ κήρυκας τῆς ἀενάου ροῆς: **«τά πάντα ρεῖ καί οὐδέν μένει»**.

Σέ ἀντίθεση λοιπόν μέ αὐτό τό «ἀπαισιόδοξο» μήνυμα ὅτι «τά πάντα φεύγουν» κάτω ἀπ' τὰ μάτια μας, χωρίς νά μπορούμε νά τά σταματήσουμε, μήτε νά γνωρίζουμε «πρός τί» καί «πρός τά ποῦ» φεύγουν τὰ πάντα, ὁ Χριστός μᾶς ἐκληροδότησε τήν πίστη εἰς τήν **ἀέναο μεταμόρφωση**. «Μεταμορφώθη» ὁ ἴδιος ἐνώπιον τῶν μαθητῶν Του, καί ὁ Παῦλος ἐφρόντισε νά διατυπώσῃ τό «θεοποιό» μήνυμα σέ πλήθος παραλλαγές.

Ἄν ἡ Ἀποκάλυψη τοῦ Ἰωάννου μιλά γιά **«μεταμόρφωση»**, χρησιμοποιῶντας τόν ὄρο **«ἀνακαίνιση»** τοῦ κόσμου (**«καινή γῆ»** καί **«καινός οὐρανός»**, Ἀποκ. 21,1) ὁ Παῦλος θέτει τήν συνεχῆ **«ἀνακαίνωσι τοῦ νοός»** ὡς προϋπόθεση **«μεταμορφώσεως»**, γιά νά μπορεῖ ὁ πιστός νά διακρίνει σταθερά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, μέσα ἀπό τό χάος καί τήν σύγχυση τοῦ κόσμου: **«Μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός εἰς τό δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τό θέλημα τοῦ θεοῦ, τό ἀγαθόν καί εὐάρεστον καί τέλειον»** (Ρωμ. 12,2).

Τό ὅτι ἡ πορεία τῶν συνεχῶν «μεταμορφώσεων» τοῦ ἀνθρώπου δέν περιορίζεται μόνο εἰς τό **ἠθικό** καί **πνευματικό** μέρος τοῦ προσώπου, ἀλλά περιλαμβάνει καί τό **ὕλικό** καί **βιολογικό** σῶμα του, μᾶς τό βεβαιώνει πάλι ὁ Παῦλος μέ τήν συγκλονιστική δήλωσή ὅτι ἡ ἐξωτερική μας φθορά ἔχει ἀνάλογο ἀντίκρουσμα -ἢ μάλλον κέρδος- τήν ἐσωτερική «ἀνακαίνωση» καί «οἰκοδομή»: **«εἰ καί ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα καί ἡμέρα»** (Β' Κορ. δ', 16).

Καί γιά νά μή θεωρηθοῦν ὅλα αὐτά ἀπλῶς ὡς «εὐσεβεῖς πόθοι» μιᾶς ἰδεαλιστικῆς διδασκαλίας περί ἀνθρώπου, ἅς ἀναλογισθοῦμε ἐν κατακλείδι πόσες βασικές «μεταμορφώσεις» γνωρίζει ὁ κύκλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας πού ξεκίνησε «ἐκ μή ὄντων».

- Ἀπό τήν ἀνυπαρξία στήν ὕπαρξη.
- Ἀπό τήν σύλληψη στήν πλήρη διάπλαση σέ ἔμβρυο.
- Ἀπό τό ἔμβρυο σέ νεογνό.
- Ἀπό νήπιο σέ παιδί.
- Ἀπό παιδί σέ ἔφηβο.
- Ἀπό ἔφηβο σέ ὄριμο ἄνδρα ἢ γυναῖκα.
- Ἀπό τό γῆρας στόν βιολογικό θάνατο.

Περὶτό νά ποῦμε ὅτι μόνο ὅσοι δέν μποροῦν νά δοῦν κανένα νόημα στίς ὡς ἄνω «ἐπτά» (!) βαθμίδες τῶν ἐπί γῆς «μεταμορφώσεων» μας, εἶναι φυσικό καί νά μή μποροῦν νά ὁμολογήσουν τό **«προσδοκῶ Ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος»**.

(which God Himself 'revealed' through His Incarnation, in dimensions that are beyond this world), ultimately remained in history as the exponent of perpetual fluctuation: **"All things are in a state of flux and nothing remains"**.

In contrast to this pessimistic view that 'all things move on' in front of our very eyes, without knowing 'for what reason' or 'towards which direction' all things in fact go, Christ bequeathed to us the faith in an **eternal transfiguration**. He was transfigured before His Disciples, and the Apostle Paul carefully formulated this 'deifying' message with a host of adaptations.

If the Revelation of John speaks of transfiguration in terms of the **'renewal'** of the world (a "new earth" and a "new heaven" in Rev. 21:1), Paul places the continual 'renewal of the mind' as a presupposition of 'transfiguration', so that the faithful person may discern the will of God amidst the chaos and confusion of the world: **"Be transformed by the renewing of your minds, so that you may discern what is the will of God – what is good and acceptable and perfect"** (Rom. 12:2).

The process of continual 'transfigurations' is not restricted to the ethical and spiritual aspect of the human person, but applies also to the material and biological body. St Paul testifies to that once again with his astounding statement that the external deterioration of the body has the counter balance – and benefit – of inner renewal and edification: **"Even though our outer nature is wasting away, our inner nature is being renewed day by day"** (2 Cor. 4:16).

And so that this is not considered to be merely 'pious dreams' of an idealized teaching on the human person, let us conclude by taking stock of how many basic 'transfigurations' occur in the cycle of our earthly life which began 'out of nothing':

- From non-existence into existence
- From conception to a fully developed embryo
- From embryo to newborn baby
- From baby to child
- From child to adolescent
- From adolescent to a mature man or women
- From old age to biological death

Needless to say, for those who cannot see any meaning in the above 'seven' (!) stages of our 'transfiguration' on earth, it is only natural that they also find it impossible to confess **"I expect the Resurrection of the dead and the life of the age to come"**.

Mary Theotokos and the Third Ecumenical Council

Part I

by Philip Kariatlis

Introductory Remarks

Without doubt the month of August, in the Eastern Orthodox tradition is dedicated to the Virgin Mary. Not only do we celebrate the Dormition (or Falling Asleep) of the Theotokos, but there are Supplication Services which are held every day in the first two weeks of this month leading to the great feast as well as the designated period of fasting which the Church has prescribed. Indeed, even though the historical origins of the feast are vague, already before 500AD, it was being celebrated on the 15 August.¹ Not only does this betray the great devotion attributed to the blessed mother personally by the faithful of the Church throughout the ages, but also the extent to which her person has infused Orthodox spirituality. To be sure, the mother of Jesus is held in such high esteem in the Orthodox Church that there are many titles which have been attributed to her, some of which are: the 'all-holy Mother', 'the ever-Virgin Mary', and of course the title 'Theotokos'. Furthermore, in the Orthodox Tradition, there are many icons of the blessed mother of Jesus where she is given titles such as: 'Mother, Praised by All', 'Mother who is Swift to Hear', 'Mother, Queen of All', 'Mother of Consolation', 'Mother of Tender Feeling', 'Life-Giving Fountain', 'Mother of Unexpected Joy', 'Surety of Sinners' and many more.

The reason for all these appellations to the Virgin Mary must not be misunderstood as worship towards this person, but rather is a testimony that, with her 'falling-asleep', Christ's mother already began to enjoy, as an accomplished fact, the final blessedness of the victorious Christ, something which all human persons anticipate in the final Parousia. That is, everything that is said and sung about the Virgin Mary is a sign of all that God has ultimately promised to all persons in the life of the Church. It is precisely for this reason that Archbishop Stylianos stated that each Christian is called to 'bring forth' the Word of God in their lives in a moral sense so as to become a kind of bearer of God.² Consequently, the profound extent of God's love, made manifest already in the Virgin Mary at her assumption is a promise of the eternal blessedness awaiting all the faithful. For this reason, one could dare say that a faith in Jesus Christ which would exclude a love and veneration for His blessed mother would not only seem cold and incomplete but also devoid of an affective and an innately intuitive element since her example, utter humility, obedience and love are a source of inspiration and encouragement for all. Accordingly, it becomes clear that

the Church's devotion to the Virgin Mary and its use of various titles to her, are not theologically unfounded or merely emotional and sentimental.

In spite of the above, however, which all point to the truth that she can rightly be considered a human icon of perfection

because of her profound humility, what is of utmost importance is her role as Birth-giver – that is, her divine maternity. Indeed of all the titles attributed to the Virgin Mary, it is only the name 'Theotokos' which is a doctrinal definition for the Eastern Orthodox Church. Yet beyond its significance for an understanding of the person of Mary, it is also central for the faithful of the Church. Beyond the fact that she was the Mother of Christ our God (Theotokos) she is also the universal mother – the mother of all humankind. Consequently, this article will examine the events, which led the Church to apply formally the title, 'Theotokos' to the Virgin Mary in 431AD. As we shall see, more importantly this term had soteriological importance for our understanding of the person of Christ.

Meaning and Importance of the term 'Theotokos'

Of the many titles attributed to the blessed Virgin, undoubtedly the most important is the title 'Theotokos'. The early Church in general and the fathers, of what came to be called the Third Ecumenical Council, understood this appellation as possessing a precise doctrinal significance for the person of Jesus Christ. Both before and after the council of 431AD, the title 'Theotokos' was seen as something central to the confession of the true faith in Jesus Christ. Etymologically speaking, the name, 'Theotokos' is a composite Greek word made up of the Greek words 'Theos' meaning God and the verb 'tikto' meaning 'to give birth to'. Therefore the title 'Theotokos' implies 'the one who gives birth to God'. And in so far as the Virgin Mary gave birth to the Son of God (the second Person of the Holy Trinity), she could be called God-bearer. The term was already in use for over two hundred years before it was officially sanctioned in 431AD. It had previously been employed by Origen³ in the 2nd century. In an even earlier statement, St Ignatius of Antioch had written: "Our God, Jesus Christ was conceived by Mary according to the economy."⁴ In the fourth century St Gregory the Theologian stated: "if anyone does not confess the Holy Virgin to be Theotokos, that person is estranged from God."⁵ In the eighth century, St John of Damascus would say that the term 'Theotokos' expressed the whole

1. It was in the seventh that the Byzantine Emperor Maurice officially designated 15 August as the day for celebrating the Dormition of the Theotokos.

2. This thought has often been stated in Lectures at St Andrew's Greek Orthodox Theological College (Sydney).

3. PG 67.812B.

4. To the Ephesians 18, 2.

5. Cited in Kallistos Ware, 'Mary Theotokos in the Orthodox Tradition', *Epiphany Journal*, 9.2(1989): 50.

mystery of God's saving dispensation.⁶ It is clear that the Patristic tradition understood this appellation as possessing a precise Christological significance, which safeguarded the personal unity in Jesus Christ.

Historical and Theological Insights

The formal sanctioning of the term 'Theotokos' in the 3rd Ecumenical Council came about as a result of an extensive and complicated controversy which developed in the fifth century over the person and nature of Christ. This historical detail is important in that it shows that the committed attentiveness of the faithful of the Church to the title 'Theotokos' was fundamentally centred around its faith in Jesus Christ, the divine Son and Word of God. It is precisely for this reason that all Orthodox icons of the blessed mother normally always depict her son Jesus in her arms to show that the Church's affection towards the Virgin Mary is inextricably linked to its faith in Jesus Christ. Notwithstanding this iconographic detail, from a historical point of view, the conflict over the title 'Theotokos' arose between Nestorius and St Cyril of Alexandria – it was this which would finally be the cause for the convocation of the Third Ecumenical Council in 431AD. Nestorius and St Cyril belonged to two differing schools of theology (the schools of Alexandria and Antioch respectively), which, in and of themselves were theologically valid, but when taken to their extreme could lead to heresy – something which Nestorius unfortunately did.

Nestorius belonged to the theological school of Antioch, which emphasised the historical Christ. In its biblical exegesis, the school of Antioch focused on giving literal explanations of Biblical passages and persisted on the fully human reality of Jesus. This, it did because, in the past it had to confront Apollinarius and his followers who had refused to uphold the full humanity of Christ (they had claimed that Christ did not possess a human soul)⁷. However, the danger of the school of Antioch was that in its quest to stress the separateness of the divine and human natures of Christ it could invariably be led to undermine the unity of both these natures in the one person of Christ. And so, belonging to this school of thought, when Nestorius was enthroned as Patriarch of the Church in Constantinople in 428AD, he firstly sought to 'rid' the city of what he considered to be false teachings. Ironically, in this attempt, however it would be Nestorius, who would be condemned for heresy by the Church. The reason for this was his denunciation of the title 'Theotokos' for the mother of Jesus Christ and his support for other titles such as 'Anthropotokos', or 'Christotokos' at best. Indeed Nestorius openly supported one of his priests, Anastasios who preached a sermon on the Theotokos stating:

"Let no one call Mary, Theotokos, for Mary was but a woman and it was impossible that God should be born of a woman".⁸

It was Nestorius' support of such comments, which caused such unrest in the entire Christian Empire that St Cyril of Alexandria would refer to this tendency as a 'scandal' of ecumenical (or universal) magnitude (οἰκουµενικόν σκάνδαλον).

Nestorius claimed that the 'only begotten Son and Word of God' did not only assume a human nature but also a human prosopon. This led to the suggestion that the divinity and humanity of Christ were to be conceived ultimately as two dif-

ferent persons.⁹ That is to say, for Nestorius, Jesus was the man upon whom the Son of God (the Logos) subsequently joined himself. It is clear that he did not wish to identify Jesus Christ with the divine Logos of God. He believed that the Son of God 'assumed' and joined with the Son of Mary on an exterior level. And so, Nestorius falsely claimed that it was more correct to say that the Virgin Mary gave birth to a mere man called Christ and so His mother could be called 'Anthropotokos' (bearer of a human being) or at best 'Christotokos' (Christ bearer). Reflecting back on this, one could say that Nestorius' Christology was one-sided since, in so far as it emphasized the distinction between the divine and human elements to such an extent it failed to account for the unity of Christ. Like other Antiochenes, in underscoring the humanity of Jesus Christ, Nestorius found it difficult to explain the unity in the person of the Son of God. And so the Church had to respond so as to safeguard not only the natural distinction in Christ but also to uphold the personal unity.

When speaking of the connection between the Word of God and the man, Jesus, Nestorius preferred the term conjunction (συνάφεια) rather than union to avoid any suspicion of confusion or mixing the two natures. By his he meant, that the drawing together of the two natures, was not a physical necessity but was effected by the kenosis of the Godhead and the love and obedience of the man. Effectively, he would claim that Jesus Christ was a mere man who only progressively became god-like by a gradual process of intensification. Therefore, for Nestorius it was enough to speak of a moral 'unity' between Christ and the Logos which transpired as a result of Christ's obedience to the Son of God. Effectively Nestorius believed that Jesus Christ could not be identified with the eternal Son and Word of God but was, rather another person alongside the Logos. And so, in his Christology, he suggested that these two *prosopa* were merely externally and voluntarily conjoined.

Nestorius went on to say that the two distinct natures, each with its own prosopon came together to form one prosopon of unity. For him, however, the term 'one person of unity' simply indicated the outward appearance of Jesus Christ who still had two natures and two *prosopa* – i.e. the Son of God and the Son of David were two distinct personal subjects. Thus Nestorius would say:

"Son of God, eternal; Son of Man died. Christ, though eternal, died. One should therefore not say that God was born of the Virgin Mary, because this is to attribute a human activity to the divinity. One should say more properly, that Christ, the prosopon of unity was born of the Virgin (Christotokos)".¹⁰

Nestorius' belief was contrary to the faith of the Church since, by 'prosopon' the divine Son and Word of God who had become incarnate was not meant, but the unified activity of an alleged two persons (the divine Word on the one hand and the person of the human nature) in Christ.¹¹ As we shall see, in the next issue, St Cyril of Alexandria and the fathers of the 3rd Ecumenical Council, as a whole, had to respond to emphasise that the Virgin Mary could rightfully be called 'Theotokos' since the One that she had given birth to was none other than the divine Son of God in human flesh, the second Person of the Holy Trinity.

9. Even though it has to be admitted that Nestorius could also speak of one person, the fact that he also spoke of two persons clearly made him guilty of the theory of two Sons. Besides by the formula 'two natures, one person' Nestorius did not mean the Logos of God.

10. Cited in Leo Donald Davis, *The First Seven Ecumenical Councils* (Collegeville, Minnesota: A Michael Glazier Book, The Liturgical Press, 1983), 147.

11. For Nestorius, the term 'Christ' did not imply the divine Word of God but the person to which the Son of God joined himself.

6. On the Orthodox Faith, 3, 12, PG. 94. 1029C.

7. For more on this, see my article entitled 'Nestorianism: Challenges to the Faith in Jesus Christ', *Vema Sept* (2005): 8/26-9/27.

8. Cited in Georges Florovsky, *The Byzantine Fathers of the Fifth Century*, vol. 8 (Belmont: Bóchervertriebsanstalt, 1987), 216.

ΓΙΑ ΤΟ ΟΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΜΦΟΜΑΣΤΕ ΤΟΝ ΕΥΑΥΤΟ ΜΑΣ *

Ἄς ἐρευνήσουμε, ἀδελφοί μου, νά βροῦμε ποιός εἶναι ὁ λόγος πού μερικές φορές ἀκούει κανείς ἕνα προσβλητικό λόγο καί τόν ξεπερνάει χωρίς νά ταραχθεῖ, σάν νά μήν ἄκουσε σχεδόν τίποτα, ἐνῶ ἄλλοτε μέ τόν ἴδιο λόγο ἀμέσως ταραάζεται. Ποιά εἶναι ἡ αἰτία μιᾶς τέτοιας διαφορᾶς; Ἄραγε, ἔχει μιᾶ μόνο αἰτία αὐτό τό πρᾶγμα ἢ πολλές; Ἐγώ βλέπω ὅτι ἔχει μέν πολλές αἰτίες, μιᾶ ὅμως εἶναι ἡ μητέρα, θά λέγαμε, πού γεννάει ὅλες τίς ἄλλες. Καί ἐξηγῶ πῶς ἀκριβῶς. Πρῶτα-πρῶτα συμβαίνει πολλές φορές νά προσεύχεται κανείς λέγοντας τήν εὐχή ἢ νά κάνει νοερή πνευματική μελέτη καί βρίσκεται, θά λέγαμε, σέ εἰρηνική ψυχική κατάσταση καί σηκώνει τόν ἀδελφό καί ξεπερνάει τά λόγια του χωρίς ταραχή. Ἄλλοτε δέ συμβαίνει νά ἔχει κανείς συναισθηματική προσκόλληση σέ κάποιον ἄλλο καί γι' αὐτό σηκώνει ὅλες τίς δυσκολίες πού τοῦ προξενεῖ χωρίς νά θλιβεται. Πάλι συμβαίνει νά ἔχει κανείς τόσο πολύ κακή ἰδέα γιά κάποιον πού θέλει κάποτε νά τόν προσβάλλει καί ἐπειδή περιφρονεῖ καθετί δικό του καί ἐπειδή δέν τόν ὑπολογίζει σάν ἄνθρωπο, οὔτε κἄν καταδέχεται νά μιλήσει γι' αὐτόν οὔτε γιά αὐτά πού λέει καί κάνει.

Καί σᾶς ἀναφέρω ἕνα σχετικό γεγονός γιά νά θαυμάσετε. Ζοῦσε ἕνας ἀδελφός στό κοινόβιο, πρίν ἐγώ φύγω ἀπό ἐκεῖ, καί τόν παρατηροῦσα ὅτι ποτέ δέν ταρασσόταν οὔτε στενοχωριόταν μέ κανέναν, ἄν καί εἶδα πολλούς ἀδελφούς νά τόν βρίζουν μέ διάφορους τρόπους καί νά τόν προκαλοῦν. Ἀλλ' ὁ νεώτερος ἐκεῖνος σήκωνε μέ τέτοιον τρόπο ὅσα δεχόταν ἀπό τόν καθένα τους, σάν νά μήν τόν ἐνοχλοῦσε κανείς. Ἐγώ λοιπόν πάντοτε θαύμαζα τήν τόσο μεγάλη ἀνεξικακία του καί ἐπιθυμοῦσα νά μάθω πῶς ἀπέκτησε αὐτήν τήν ἀρετή. Καί τόν παίρνω μιᾶ φορά, ιδιαίτερα, καί τοῦ βάζω μετάνοια, παρακαλώντας τον νά μοῦ πεῖ, ποιό λογισμό ἔχει πάντοτε στήν καρδιά του, ὅταν τόν βρίζει κάποιος ἢ τόν κάνει νά ὑποφέρει, καί δείχνει τόσο μεγάλη μακροθυμία. Αὐτός δέ μοῦ ἀπάντησε, μέ φυσική ἀπλότητα καί ἀνεπιτήδευτο τρόπο, καί μοῦ εἶπε: «Συνηθίζω νά φυλάγομαι ἀπ' αὐτούς τούς βρωμερούς ἀνθρώπους καί δέχομαι ὅσα μοῦ κάνουν, ὅπως ἀκριβῶς δέχονται τά δυνατά καί γεροδεμένα σκυλιά τά βασανιστήρια ἀπό τά τυραννικά ἀφεντικά τους». Ὅταν ἄκουσα αὐτήν τήν ἀπάντηση ἔσκυψα τό κεφάλι μου καί εἶπα μέ τό λογισμό μου. Βρῆκε τό δρόμο του ὁ ἀδελφός! Καί ἀφοῦ σταυροκοπήθηκα ἔφυγα παρακαλώντας τό Θεό νά σκεπάζει κι αὐτόν καί ἐμένα.

Ὡστε συμβαίνει, ὅπως εἶπα, καί ἀπό περιφρόνηση νά μήν ταραχτεῖ κάποιος. Αὐτό ὅμως εἶναι φανερή καταστροφή. Τό νά ταραάζεται ὅμως κάποιος μέ τόν ἀδελφό του πού τόν στενοχωρεῖ συμβαίνει ἢ γιατί δέν βρίσκεται ἐκείνη τήν ὥρα σέ καλή ψυχική κατάσταση, ἢ γιατί τρέφει γι' αὐτόν κάποια ἀντιπάθεια. Ὑπάρχουν βέβαια καί πολλές ἄλλες αἰτίες πού τό προκαλοῦν αὐτό καί πού ἔχουν ἦδη ἀναφερθεῖ μέ πολλούς τρόπους. (συνεχίζεται)

THAT A PERSON SHOULD BLAME HIMSELF *

79. Brethren, how is it that one sometimes hears an offending remark and lets it pass, without being disturbed, almost as if he had never heard it, while at other times one is immediately disturbed? What is the reason for this difference? Is there only one reason or many? I see that there are many causes, but there is one, the generator so to speak, of all of the other causes. I shall explain. First, it happens that when someone is praying or is meditating and, we could say, has a good inner disposition, he bears with his brother and is undisturbed. Again, it may happen that a person has a certain emotional sympathy for somebody and for that reason, bears anything that person does to him without distress. Finally, there is also the person that degrades or scorns the person who wants to upset him. He does not treat him as a human being, because he considers everything that comes from him to be inferior and does not regard anything said or done by him.

80. I will tell you something about this that will amaze you. A certain brother was living in the monastery before I left it. I never saw him disturbed or troubled by anybody, despite the fact that I saw many brothers insulting him and provoking him. This young monk put up with what each one of them did to him as if nobody bothered him at all. I always admired his excessive forbearance and I wanted to learn how he obtained this great virtue. Thus, on one occasion, I took him aside, made a deep bow to him and asked him to tell me what he always had in his heart when he was insulted or when suffering any other hardship from somebody, as he displayed such great forbearance. He then answered me in a natural and unaffected way, "I try not to get bogged down. I tolerate everything like young dogs tolerate men's beatings". When I heard this, I cast my eyes down and I said to myself, "this brother has found the way"

81. It happens, as I said, that someone may not be disturbed out of disdain. This is self-evident destruction. If someone is disturbed by a brother who upsets him, this happens either because he is not in a good condition at that time, or because he abhors the person. There are evidently many other causes that we have mentioned in different ways. However, the root cause of every disturbance, if we examine it carefully, is from not blaming ourselves. Consequently, we are crushed and we never find rest. It is no wonder when we hear all the saints say that there is no other way but this. (to be continued)

* Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ἀββᾶ Δωροθέου Ἔργα Ἀσκητικά»

* Abba Dorotheos, *Practical Teaching on the Christian Life*. Translation, Introduction and glossary by Constantine Scouteris. Athens, 2000.

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

Winter School Program Review

St Andrew's Greek Orthodox Theological College recently conducted its fourth series of graduate-level intensive courses in Orthodox Theological Studies continuing the success of its summer school held in January 2005.

The winter intensive schools program ran from 4-15 July 2005 and covered the topics *Exploring the Patristic Mind* and *Early Christianity*. The intensives were enthusiastically attended by eleven students, men and women, from Sydney, Melbourne, and Perth.

The first intensive course, *Exploring the Patristic Mind*, covered a range of topics including Christianity and Culture, Patristic Writings as Literature, The Patristic Legacy, Overview of Early Patristic Period, The Apologists, St Athanasius, The Cappadocians, St John Chrysostom, Mystical and Ascetic Theology in the Fourth Century (Dr Ken Parry), and St Augustine of Hippo (Dr Matthew Del Nevo). The week's schedule was coordinated and taught for the most part by Rev. Dr Doru Costache, College Lecturer in Patristics, with assistance from Mr Philip Kariatlis, Associate Lecturer in Systematic Theology.

The second intensive course, *Early Christianity*, introduced students to the historical, cultural and theological setting of early Christianity and its development from the first century through to the beginning of the fourth century. It was coordinated and taught for the most part by Dr Ken Parry, College Lecturer in Church History and Senior Research Fellow at Macquarie University. Lecture topics included Background and Context of Early Christianity, Pagan Perceptions of Early Christians, Persecution and Martyrdom, Mission Work, Early Christian Attitudes to Idols, Early Christian Art, Early Christian Writings, Creeds and Statements of Faith. St Andrew's also welcomed Dr Heike Behlmer (Department of Ancient History, Macquarie University) as a guest presenter on Women in the Early Church and Egyptian/Coptic Christianity.

Lectures, visual presentations, group discussions and seminars nested within regular morning and evening prayer and sustained by communal lunch were the order of each day's packed schedule. The Dean, His Eminence Archbishop Stylianos, had the opportunity to meet with students during one of their recesses, welcoming their participation and thanking them for their dedication to theological education.

Almost all of the students who attended are enrolled in the College's Master of Arts in Theological Studies program inaugurated in January 2004. This graduate-level program of theological study is intended for men and women who wish to prepare themselves for church service outside the ordained ministry in such fields as religious education, or

who would benefit professionally from a formal qualification in theological studies. It is also appropriate for those seeking personal enrichment and a furthering of their knowledge of Orthodox studies. Intensive courses are rotated from year to year in order to increase the availability of subject areas.

The next series of Master of Arts intensive courses will be conducted in January and July 2006 as follows:

9-13 January 2006, *Introducing Theology*

16-20 January 2006, *Introduction to Biblical Hermeneutics*

3-7 July 2006, *Exploring the Patristic Mind II*

10-14 July 2006, *History of the Orthodox Churches Since 1453*

For more information on formally enrolling in or auditing the courses in the Master of Arts program during 2006 please contact the College Registrar on (02) 93196145 or email: registrar@sagotc.edu.au.

Students of the intensive course with the Dean, Sub-Dean, Dr Ken Parry and Mr A. Kalogerakis (above) and Rev. Dr Doru Cotache (below).

Α' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνηση του Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ.κ. Στυλιανού

Κατά τόν μήνα Ίουλιον, ό Σεβασμιώτατος:

-Συνοδευόμενος από τόν Πρόεδρο τής Ένορίας Άγ. Χαράλαμπος κ. Ά. Γεωργίου, έξενάγησε τό ζευγος του Καθηγητου κ. Εύ. Χρυσου εις τήν Ί. Μονή Γοργοπηκου και τήν όλη περιοχή τής πόλεως Geelong (2-7-05).

-Έλειτούργησε και έκήρυξε εις τόν Ί. Ναό Εισοδιών τής Θεοτόκου North Balwyn. Παρεκάθησε εις τήν κοινήν έόρτιο τράπεζα μετά των συλλειτουργών Κληρικών, του Προέδρου των Ένοριών-Κοινοτήτων κ. Κ. Κόντη, του έκ των ευεργετών τής Ένορίας κ. Σπ. Άλισανδράτου, κ.ά. (3-7-05).

-Έδέχθη τούς έκ Κύπρου Διοικητικούς Έκπαιδευτικούς Έκπροσώπους τής έν Άγγλία Έλληνικής Παροικίας, κ. Σάββα Παυλιδη μετά τής συζύγου του Έλένης, μόλις άφυπηρετήσαντας και έπισκεπτομένους τήν έν Αυστραλία όμογένεια εις τάς διαφόρους Πολιτείας τής χώρας (6-7-05).

-Έδέχθη εις τά Κεντρικά Γραφεία τής Ί. Αρχιεπισκοπής τό ζευγος του Καθηγητου κ. Εύ. Χρυσου, οι όποιοι και έξεναγήθησαν εις τά έν Σύδνεϋ Ίδρύματα τής Έκκλησίας. Επίσης έδέχθη τήν όμότιμο Καθηγήτρια του Πανεπιστημιου Θεσσαλονίκης κα Κική Παπούλια, έπικεφαλής ομάδος συναδέλφων της (κα Νισταζοπούλου-Πελεκίδου, κ.....) και κον Άνδρόνικο Φαλάγγα) μετά των όποιων ειχε ένδιαφέρουσα συζήτηση διά τά έν γένει πολιτιστικά του συγχρόνου Έλληνισμού εις τήν

Ό Σεβασμιώτατος σε δύο φωτογραφικά στιγμιότυπα στο Innisfail τής Βορείου Κουησλάνδης. Άνω μετά του προέδρου κ. Ίω. Κοτζιά και του Όμοσπονδιακού βουλευτου Hon. Bob Katter. Κάτω μετά του Διοικητικού Συμβουλίου (9-7-05).

Πατρίδα και τό Έξωτερικό.

Προήδρευσε συνεδρίασεως του Καθηγητικού Συλλόγου και παρουσίασε τόν Καθηγητή κ. Χρυσό, ό όποιος τό βράδυ τής αυτής ήμέρας έδωσε τήν προγραμματισμένη διάλεξη μέ θέμα: «Κύπρος και Εύρώπη» υπό τήν αιγίδα τής Ί. Αρχιεπισκοπής, τήν όποία παρηκολούθησαν μεταξύ άλλων ό έκ Πέρθης Βυζαντινολόγος Καθηγητής Melvin Jones, ή έκ Έλλάδος Φιλόλογος και γνωστή Ποιήτρια κα Γεωργία Τριανταφυλλίδου (μετά των ένταυθα Έκπαιδευτικών συγγενών της) και τό ζευγος Σάββα και Έλένης Παυλιδη. Μετά του ζεύγους Χρυσου παρεκάθησαν οι έν λόγω έπίσημοι εις δείπνον μετά του Σεβασμιωτάτου και του Θεοφιλεστάτου, καθώς και οι Αρχές τής Ένορίας-Κοινοτήτος και του Κολλεγίου Άγ. Σπυριδωνος (7-7-05).

Ό Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αυστραλίας κ.κ.Στυλιανός μετά του Καθηγητου κ. Χρυσου του Θεοφ. Έπισκόπου και των λοιπων έπίσημων μετά τήν προγραμματισμένη Διάλεξιν εις τήν Αίθουσαν του Αγίου Σπυριδωνος Kingsford (7-7-05)

-Αρχίζοντας τήν ποιμαντορική τριήμερη περιοδεία του εις Κουησλάνδη ειχε σύσκεψη μέ όλους τούς έν Βρισβάνη Κληρικούς μας, σε ειδική αίθουσα του άεροδρομιου, έν συνεχεία δέ, συνοδευόμενος από τόν έν Κουησλάνδη Αρχιερατικό Έπίτροπο π. Δημ. Τσάκα, και τόν Ίδ. Γραμματέα του, Διάκονο Κύριλλο, έφθασε εις Townsville, όπου έτέλεσε πανηγυρικό Έσπερινό και έκήρυξε καταλλήλως εις τόν ιστορικό Ί. Ναό Άγ. Θεοδώρων. Έπηκολούθησε πανηγυρική συνεστίαση εις τήν παραπλευρωσ του Ναου μεγάλη αίθουσα τελετών όπου, μέ πλήθος Όμογενών, έπραγματοποιήθη πανηγυρική Χοροεσπεριδα μέ τίς άνάλογες προσφωνήσεις και αντιφωνήσεις έκ μέρους του Προέδρου κ. Δημητρίου Μανώλη (8-7-05).

-Συνεσκέφθη μέ τούς συνοδεύοντας αυτόν Κληρικούς και τό Διοικητικό Συμβούλιο τής Ένορίας-Κοινοτήτος Townsville, επί των άπασχολούντων τήν όλη περιοχή θεμάτων, και δή τής τοποθετήσεως μονιμου Ίερέως, κατόπιν δέ συνέφαγε μετ' αυτών και άνεχώρησε μετά των συνοδών του Κληρικών, εις Innisfail, όπου παρεκάθησε μέ άλλους έπισήμους εις τήν μεγάλη Έσπεριδα τής Ένορίας-Κοινοτήτος επί τή 70ετηριδι τής ιδρύσεως αυτής και του έν αυτῇ Ί. Ναου Κοιμήσεως τής Θεοτόκου. Μετά τήν όμιλία του Προέδρου κ. Ίω. Κοτζιά, ώμίλησε ό άρχαιότερος των προσελθόντων Πολιτικών τής περιοχής, Κοινοπολιτειακός Βουλευτής και πρώην Υπουργός Bob Carter, έκ των στενοτερων συνεργατών του άειμνήστου πιά Premier τής Κουησλάνδης Sir Joe Peterson, ό όποιος και έξῆρε τήν σπουδαιότητα του έργου τής Έκκλησίας για τούς έν γένει άποδήμους, ιδιαίτερωσ δέ τούς Έλληνικής καταγωγής.

Από την θ. Λειτουργίαν την οποία έτελεσεν ο Σεβασμιώτατος εις τόν Ί. Ναόν Κοιμήσεως τής Θεοτόκου Inisfail έπ' εύκαιρία των έορτασμών τώ 70 έτών από τής ίδρύσεως τής Ένορίας-Κοινότητας (10-7-05).

Τήν όλη Έσπεριδα κατέκλεισε ό Σεβασμιώτατος μέ θερμούς συγχαρητηρίους λόγους προς πάντας Έλλημιστί και Άγγλιστί, μνησθείς καταλλήλως και των πρωτοπόρων, Κληρικών και λαϊκών εις τήν περιοχήν, ιδιαιτέρως δέ του άειμνήστου Οικονόμου π. Ίσιδώρου Σιδερή. Τελετάρχης τής βραδιάς ήταν ό Δικηγόρος κ. Μιχ. Ταΐφαλος (9-7-05).

–Προέστη τής πανηγυρικής Θ. Λειτουργίας εις τόν Ί. Ναόν τής Κοιμήσεως τής Θεοτόκου, τόν όποϊον κατέκλυσαν Όμογενείς, όχι μόνο από τό Inisfail, αλλά και πλησιοχώρους περιοχάς, ιδίως δέ από τήν Ένορία Άγ. Ίωάννου Cairns. Έκήρυξε καταλλήλως και παρεκάθησε έν συνεχεία εις τήν έξωθι του Ναού πανηγυρική συνεστίασιν, όπου ώμίλησαν ό Πρόεδρος τής Κοινότητας και οι ήδη μνημονευθέντες Πολιτικοί εκπρόσωποι τής περιοχής. Μετά τήν όμιλία του ό Πρόεδρος, προσέφερε, υπέρ τής Θεολογικής μας Σχολής, έπιταγήν εκ \$1000. Τό άπόγευμα τής αύτης ήμέρας,

έτέλεσε πανηγυρικόν Έσπερινόν εις τήν Ένορία Άγ. Ίωάννου Cairns, έν συνεχεία δέ παρεκάθησε μετά των συνοδών του εις έόρτιο κοινό δεΐπνο, κατά τό όποϊο ό Πρόεδρος τής Ένορίας κ. Γ. Ταΐφαλος, ένώπιον και του Ίερατικώς Προϊσταμένου π. Κων. Τσακάλου και των συνεργατών εις τά υπό τήν προεδρεία του Δικηγόρου κ. Terry Καρύδη κοινωνικά Ίδρύματα τής Ένορίας, έκαμε σύντομο έκθεση, ό δέ Σεβασμιώτατος άπήντησε καταλλήλως (10-7-05).

–Προήδρευσε συσκέψεως μέ όλα τά μελη τής Ένορίας και των κοινωφελών Ίδρυμάτων αύτης, παρόντος και του ειδικώς κληθέντος πρώτου Προέδρου και πρωτεργάτου εις τήν όλη Ίδρυση τής Ένορίας μετά των λοιπών Ίδρυμάτων αύτης κ. Θεοδ. Μπακαλάκη, έκάλεσε δέ νά δηλώσουν ποιοί θά ήσαν διατεθειμένοι νά συνεχίσουν ως Μέλη του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου τής Ένορίας υπό τόν επανερχόμενο εις τήν Προεδρεία κ. Μπακαλάκη, και προέβη εις τας αναλόγους άπαιτητήτους

Ό Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπός μας κατά τόν Έσπερινόν στον Ί. Ναό του Αγίου Ίωάννη Cairns Βορείου Κουησλάνδης.

St Andrew's Greek Orthodox Theological College

ENQUIRIES AND APPLICATIONS WELCOME

St Andrew's Greek Orthodox Theological College was established in 1986 by the Greek Orthodox Archdiocese of Australia in order to provide tertiary level education and training of Christian Orthodox clergy, theologians, lay teachers and ministers in order to meet the catechetical and pastoral needs of the Orthodox Church in Australia. It is also intended to be a centre of ecumenical scholarship and learning. It is fully accredited through the Sydney College of Divinity, a federation of Christian theological education providers. All the awards and degrees are approved by the NSW Department of Education and Training.

St Andrew's Greek Orthodox Theological College offers the following accredited awards: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology, and a Basic Unit of Clinical Pastoral Education in Aged Care.

For further information please contact the Registrar:

St Andrew's Greek Orthodox Theological College,

242 Cleveland Street, Redfern NSW 2016

Tel: 02 9319 6145 Fax: 02 9319 4281

Website: www.sagotc.edu.au. - Email: registrar@sagotc.edu.au

Ή Θεολογική Σχολή του Άποστόλου Άνδρέου προσφέρει πλούσιο πρόγραμμα σπουδών, και τά πτυχία: Bachelor of Theology (with Honours), Master of Arts in Theological Studies, Master of Arts in Pastoral Ministry, Master of Theology είναι αναγνωρισμένα από τό Αύστραλιανό Ύπουργείο Παιδείας σάν ισότιμα μέ τά των λοιπών Πανεπιστημιακών Σχολών. Έπίσης έχει αναγνωρισθεί ή Θεολογική μας Σχολή σάν ισότιμη μέ τις Θεολογικές Σχολές των Πανεπιστημίων τής Έλλάδος.

τροποποιήσεις, ώστε μέ την ανανέωση τῶν προσώπων, νά ὑπάρχει πάντοτε ἡ ἀνάλογος πρόοδος πρὸς ἀξιοποιήσιν ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς περιοχῆς.

Ἐπηκολούθησε κοινὸ γεῦμα κατὰ τὸ ὁποῖο ἀποχαιρέτισε τοὺς ἐν λόγῳ συνεργάτας καὶ ἀνεχώρησε ἀεροπορικῶς διὰ Σύδνεϋ (11-7-05).

Ἐδέχθη τὸν Καθηγούμενο Παντανάσσης Ἀρχιμ. π. Στέφανο καὶ εἶχε μετ' αὐτοῦ ἐκτενῆ συνεργασία ὡς πρὸς τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπικειμένης θεμελιώσεως ἐντός ὀλίγου τοῦ Καθολικοῦ τῆς ἐν λόγῳ Ἱερᾶς Μονῆς. Ἐδέχθη τὸν ἐκ Πέρθης Δικηγόρο κ. Ἰω. Ἀθανασίου, μόνις ἐπανακάμψαντα ἀπὸ τὸ εἰς Ἅγιον Ὅρος προσκύνημά του καὶ συνεχίζοντα τὴν παρακολούθησιν τῶν

Ὁ Ποιμνάρχης μας Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Αὐστραλίας κ.κ. Στυλιανὸς καθάγιασε καὶ ἔθεσε τὸν θεμέλιο λίθον τοῦ «Καθολικοῦ» τῆς Ἱ. Μονῆς Παντανάσσης (16-07-05).

ἐντατικῶν μαθημάτων Θεολογίας εἰς τὴν Θεολογικὴν μας Σχολὴν (14-7-05).

—Ἐμίλησε πρὸς τοὺς παρακολουθοῦντας τὸ ἐντατικὸ πρόγραμμα Θεολογίας τοῦ νέου βμήνου μέ θέματα «Early Christianity» καὶ «Early Patristics», καὶ συνεχάρη τόσο τοὺς μετεκπαιδευμένους αὐτοὺς Ἐπιστήμονας, ὅσον καὶ τοὺς ὀργανωτὰς τοῦ ἐν λόγῳ προγράμματος Dr Ken Parry καὶ Rev Dr Doru Costache, ἐκ τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς μας.

Ἐδέχθη εἰς ἀποχαιρετιστήριον συνάντησιν τὸν Πρωτοπ. καὶ Ἐκπαιδευτικὸ π. Γεώργιο Βασιλειάδη, μετὰ τῆς Πρεσβυτέρας του Μαριάνθης καὶ τῆς θυγατρὸς του Ἑλευθερίας (15-7-05).

—Περιστοιχούμενος ἀπὸ τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπο Ἀπολλωνιάδος, τὸν Καθηγούμενο Ἀρχιμ. Στέφανο καὶ ἄλλους Κληρικούς, μέ συμπροσευχομένους δέ τὴν Καθηγουμένη Φιλοθέη τῆς πλησιόχωρου Ἱ. Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, μετὰ τῆς συνοδείας αὐτῆς, τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως καὶ πυκνότατο ἐκκλησίασμα προσκυνητῶν, ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε καταλλήλως περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ Μοναχισμοῦ σήμερα, ἐν συνεχείᾳ δέ ἔθεσε τὸν θεμέλιο λίθον τοῦ «Καθολικοῦ» τῆς Ἱ. Μονῆς Παντανάσσης. Ἐπηκολούθησε πλούσιο γεῦμα φιλοξενίας τῆς Μονῆς εἰς τὸ ὁποῖο παρεκάθησαν οἱ πλεῖστοι τῶν ἐκκλησιασθέντων, καθὼς καὶ ὁ Μ. Εὐεργέτης τῆς Μονῆς, κ. Χρ. Βαμβακάρης μετὰ τῆς συζύγου του Σούλας, ὅσον καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Ἐφημερίδος «Ο ΚΟΣΜΟΣ». Χρέη Τελετάρχου ἐξετέλεσε ὁ Ἰατρός καὶ Ἀντιπρόεδρος τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως κ. Ἰω. Φαρομμάτης, διενημήθη δέ εἰς εὐλογίαν κειμηλιακὸν εἰκόνισμα (16-7-05).

—Ἐδέχθη τὴν ἐκ Θεσσαλονίκης Φιλολόγο καὶ Ποιήτρια Γεωργία Τριανταφυλλίδου μετὰ τῶν ἐν Σύδνεϋ συγγενῶν τῆς (ζευγὸς τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ κ. Γ. Φίγγου μετὰ τῆς συζύγου του Σοφίας καὶ τῶν τέκνων τῶν) καὶ ἐκράτησεν αὐτοὺς εἰς τὴν κοινὴν Τράπεζαν (19-7-05).

—Ἐδέχθη τὸν Ὑπουργὸ Ἐργασίας καὶ Κοινωνικῶν Ἀσφαλίσεων Κύπρου κ. Χρ. Ταλιαδῶρο, συνοδευόμενον ἀπὸ τοὺς ἐνταῦθα ἐκπροσώπους Κυπριακῆς Κοινότητος καὶ ΠΑΣΕΚΑ, καὶ εἶχε μετ'

Οἱ μοναχοὶ καὶ πατέρες τῆς Ἱ. Μονῆς Παναγίας Παντανάσσης σὲ ἓνα κατασκευτικὸ στιγμιότυπον κατὰ τὴν θεμελίωσιν τοῦ «Καθολικοῦ» τῆς Ἱ. Μονῆς τῶν (16-07-05).

αὐτῶν ἐκτενὴ συνομιλία ἐπὶ θεμάτων κοινῶς ἐνδιαφέροντος (22-7-05).

–Ἐδέχθη τὴν ἐκ Μελβούρνης κυρία Κούλα Μπίτση (πρώτη συντονίστρια τῶν ραδιοφωνικῶν προγραμμάτων SBS μετὰ τοῦ ἐν Σύδνεϋ Δικηγόρου υἱοῦ τῆς Κωνσταντίνου (23-7-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Σοφίας καὶ τῶν Θυγατέρων αὐτῆς, ἐν συνεχείᾳ δὲ παρεκάθησε μὲ πολλοὺς ἐπισήμους ἀλλὰ καὶ ὑποστηρικτὰς τῆς Ἑνορίας, εἰς τὸ κοινὸ γεῦμα, τὸ ὁποῖο παρέθεσε ἡ Οἰκογένεια Νικ. καὶ Γεωργίας Μαλτέζου πρὸς συγκέντρωσιν χρημάτων διὰ τὴν ἀποπληρωμὴ τοῦ δανείου τὸ ὁποῖο ἀκόμη βαρύνει τὴν ἐν λόγῳ Ἑνορία (24-7-05).

–Εἰς τὸ κοινὸ γεῦμα, μὲ τοὺς φοιτητὰς καὶ τοὺς διδάσκοντας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐχαιρέτισε ὡς συνδαιτημόνα τὴν ἐκ Θεσσαλονίκης Φιλολόγο καὶ Ποιήτρια κα Γεωργία Τριανταφυλλίδη, ἡ ὁποία καὶ ἀπηύθυνε σύντομο χαιρετισμὸν.

Συμπαραστατούμενος ἀπὸ πολλοὺς Ἱερεῖς, ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸ τοῦ πανηγυριζόντος Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Παρασκευῆς, ἐν συνεχείᾳ δὲ παρεκάθησε μετὰ τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ ἐκκλησιασματος εἰς τὸ κοινὸ ἑόρτιο Δεῖπνο (25-7-05).

–Ἐδέχθη τὸν ἐκ Μελβούρνης κ. Κ. Κόντη, ἐκ τῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Συμβουλίου καὶ Πρόεδρο τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων Βικτωρίας, καὶ εἶχε μετ’ αὐτοῦ ἐκτενὴ συνεργασία ἐπὶ πλήθους, μείζονος σημασίας, θεμάτων (26-7-05).

–Ἐδέχθη τὸν Ἱερομόναχο π. Σιλουανὸ Φωτεινέα, Ἱερατικῶς Προϊστάμενο τῆς ἐν Βρισβάνῃ Ἑνορίας-Κοινοτήτος Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (28-7-05).

–Ἐδέχθη τὸν ἐπανακάμψαντα ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του εἰς τὴν Γενέτειρα π. Ἁγ. Ἀλιφιερᾶκη, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἑνορίας Ἁγ. Ἀνδρέου Gladesville καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ Ἰδρύματος ΕΣΤΙΑ.

–Ἐδέχθη τοὺς ἐπανακάμψαντας ἐκ τοῦ εἰς τὴν Γενέτειρα καὶ Εὐρώπῃ ταξειδίου των, Ἀρχιμ. Ἐλ. Καμπουράκη, Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ καὶ Ἀρχιδιάκονον Σωφρόνιον, καὶ συνεχάρη ἀμφοτέρους διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν προσκυνημάτων καὶ ἐπισκέψεων εἰς ἱστορικοὺς τόπους (29-7-05).

–Συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Πρωτοπ. π. Ἰω. Καπέτα, Γενικὸν Διευθυντὴν τῶν Ἰδρυμάτων Βασιλειᾶδος καὶ τὸν Διευθυντὴν τοῦ Ἰδ. Γραφείου Διάκονο Κύριλλο, μετέβη ὁδικῶς εἰς Goulburn διὰ τὴν πανηγυρὴ τοῦ Ἱ. Ν. Ἁγ. Παντελεήμονος, ἐφιλοξενήθησαν εἰς τὴν Οἰκογένειαν τοῦ εὐλαβοῦς καὶ ἀκαμάτου Προέδρου κ. Νικ. Πίττα, τὴν δὲ ἐπομένῃ συνελειτούργησαν μὲ συμπροσευχομένους πλῆθος προσκυνητῶν ἀπὸ Σύδνεϋ καὶ Καμπέρα, κ.ἄ. Καταλλήλως ἐκήρυξε ὁ Σεβασμιώτατος ἐπαινέσας τὴν εὐλάβειαν τῶν ὀλίγων οικογενειῶν πού συντηροῦν τὴν ἐν λόγῳ Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν, οἱ ὁποῖοι τακτικῶς προσέρχονται κατ’ ἔτος.

Παρεκάθησαν εἰς τὴν πανηγυρικὴ τράπεζα μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ., τῆς Φιλοπτώχου καὶ πολλῶν προσκυνητῶν, εἰς τὸ γνωστὸ ὁμογενειακὸ ἐστιατόριον Paragon (31-7-05).

Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰουλίον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν προστατῶν τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων τῶν Ἑνοριῶν-Κοινοτήτων ΝΝΟ, Ἁγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ, ἐλειτούργησεν, ἐκήρυξε καὶ ἐτέλεσεν Ἀρτοκλασίαν ὑπὲρ ὑγιείας τῶν Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων, εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Μετὰ ταῦτα, παρεκάθησεν εἰς τὴν Μεγάλῃν αἴθουσα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, εἰς Ἐπίσημον Ἐπίσιον γεῦμα, τὰ ἔσδα τοῦ ὁποίου διατίθενται ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῶν προγραμμάτων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς. Εἰς τὴν ἐν λόγῳ ἐκδήλωσιν, μετὰ ἀπὸ σύντομη προσφώνηση τοῦ Θεοφιλεστάτου, ὠμίλησεν ὁ ἐκ τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς κ. Δημ. Κυπριώτης (3-7-05).

–Ἐδέχθη τὴν κα Ὅλγα Brown, θυγατέρα τοῦ ἀειμνήστου π. Ἰωάν. Εὐαγγελινίδη (4-7-05).

–Παρεκάθησεν εἰς Δεῖπνον, τὸ ὁποῖον παρέθεσεν ὁ Σεβασμιώτατος πρὸς τιμὴν τῆς ἐξ Ἑλλάδος Καθηγητρίας κας Βασιλικῆς Παπούλια (5-7-05).

–Προήδρευσε τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου ΝΝΟ.

–Ἐδέχθη τὸν Πρόεδρον τῆς Εὐοικῆς Ἀδελφότητος κ. Νικόλ. Σαμαρᾶ (6-7-05).

–Παρεκάθησεν εἰς τὴν Συνεδρίασιν τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

–Παρηκολούθησεν εἰς τὴν Αἴθουσα τῆς Ἑνορίας-Κοινοτήτος Ἁγ. Σπυριδῶνος Kingsford, τὴν ὁμιλίαν τοῦ ἐξ Ἑλλάδος διαπρεποῦς Καθηγητοῦ κ. Εὐαγ. Χρυσοῦ (7-7-05).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινὸν εἰς τὸν πανηγυριζόντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Εὐφημίας Bankstown (10-7-05).

–Προήδρευσε συνεδριάσεως τοῦ Συμβουλίου τῆς Κεντρικῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (12-7-05).

–Συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν Παντανάσσης Mangrove, ὅπου ὁ Σεβασμιώτατος ἐθεμελίωσεν τὸ «Καθολικόν» τῆς Ἱ. Μονῆς (16-7-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Εὐφημίας καὶ ἐν συνεχείᾳ παρεκάθησεν εἰς τὸ ἐτήσιον γεῦμα τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος (17-7-05).

–Ἐδέχθη τὸν Θεολόγο κ. Damien-Μιχαήλ Smith καὶ συνεζήτησε μετ’ αὐτοῦ θέματα πού ἀφοροῦν τὴν διακονίαν του εἰς τὰ Σωφρονιστικὰ Καταστήματα ΝΝΟ (19-7-05).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν πανηγυρικὸν Ἑσπερινόν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ἁγ. Μαρκέλλης, εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Ραφαὴλ Νικολάου καὶ Εἰρήνης Bentleigh Vic. (21-7-05).

–Ἐδέχθη τὸν Θεολόγο κ. Χρῆστο Γαλιῶτο (22-7-05).

–Παρέστη εἰς τὴν ἐτήσιαν Ἑσπερίδα τῆς Ἱ. Μονῆς «Ἄξιον Ἑστίν» Northcote καὶ ὠμίλησεν καταλλήλως (23-7-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἄποστ. Ἀνδρέου Nunawading Vic. (24-7-05).

–Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν εἰς τὸν πανηγυριζόντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Παρασκευῆς St. Albans Vic. (25-7-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυριζόντα Ἱ. Ναὸν.

Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν εἰς τὸν πανηγυριζόντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Παντελεήμονος Dandenong (26-7-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυριζόντα Ἱ. Ναὸν (27-7-05).

–Ἐδέχθη ἀλληλοδιαδόχως τοὺς Αἰδεσ. ἱερεῖς π. Κων/νο Βαρυπάτη π. Μιλτιάδη Χρυσουγιῆ π. Ἄγγελον Δραπανιώτη π. Σταῦρο Καρβελά π. Νικόλ. Μποζίκη π. Ἰωάν. Βαρβαρῆ καὶ τὴν κα Ἑλένη Κατσαροῦ (29-7-05).

–Ἐλειτούργησεν, ἐκήρυξε καὶ προέστη τῆς λιτανεύσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης, εἰς τὸν πανηγυρισάντα Ἱ. Ναὸν Ἁγ. Παρασκευῆς Blacktown.

Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Μ. Ἑσπερινόν, εἰς τὸν πανηγυριζόντα Ἱ. Ναὸν Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου καὶ Ἁγ. Ἐλέσης Kogarah (31-7-05).

Β' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δέρβης κ. Ἰεζεκιήλ

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κων. Κόντη, ἐξενάγησε τὸ ζεῦγος Εὐαγγέλου καὶ Ἀγγελικῆς Χρυσοῦ εἰς τὰ ἱδρύματα τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν Μελβούρνη (1-7-05).

–Προπεμφθεὶς εἰς τὸ ἀεροδρόμιον ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἰακώβου Τσιγκούνη ἀνεχώρησε διὰ Hobart Τασμανίας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ π. Συνεσίου καὶ τοῦ ἱεροψάλτου κ. Δημητρίου Βασιλειάδη.

Εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Hobart, τοὺς ὑπεδέχθησαν ὁ αἰδεσ. π. Τιμόθεος Εὐαγγελινίδης καὶ 20μελὴ ομάδα πιστῶν μας (2-7-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὴν νεοσυσταθείσαν Ἐνορίαν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Hobart, ἡ ὁποία στεγάζεται ἐπὶ ἐνοικίῳ εἰς ἱερόν Ναόν τῆς Uniting Church εἰς 19 Cross Street, Newtown, Tasmania, παρουσία καὶ συμμετοχῇ περισσοτέρων τῶν 250 πιστῶν μεταξύ τῶν ὁποίων μεγάλος ἀριθμὸς νέων καὶ νεανίδων. Ἐν συνεχείᾳ εἰς τὴν αἴθουσαν ὀπισθεν τοῦ Ναοῦ παρέτεθη γεῦμα φροντίδι τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος πρὸς τιμὴν τοῦ Θεοφιλεστάτου καὶ ὀλοκλήρου τοῦ ἐκκλησιασματος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, ὁ Θεοφιλέστατος ὠμίλησε πρὸς τοὺς πιστοὺς, διεβίβασε πρὸς αὐτοὺς τὰς εὐχὰς τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας καὶ τὰς εὐχαριστίας καὶ τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Ἱεράν ἡμῶν Ἀρχιεπισκοπὴν.

–Ἀνεχώρησε ἐπιστρέφων εἰς Μελβούρνη (3-7-05).

–Προέπεμψε μετὰ τοῦ Πανοσ. Ἀρχιμ. Ἰακώβου Τσιγκούνη εἰς τὸ ἀεροδρόμιον τὸν Σεβασμιωτάτον Ἀρχιεπίσκοπον κ.κ. Στυλιανόν (4-7-05).

–Ἐδέχθη τοὺς αἰδεσιμωτάτους π. Ἰωάννην Σταυρινίδην καὶ Διονύσιον Ράλλην καὶ ἀνεκοίωσε πρὸς αὐτοὺς, κατ' ἐντολήν τοῦ Σεβασμιωτάτου, τὴν ἀμοιβαίαν μετὰθεσίν των (5-7-05).

–Ἐδέχθη τὸν θεολόγον κ. Χρήστον Παντελιόν καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτοῦ θέματα ἀφορῶντα τὰ ἀπογευματινὰ καὶ Σαββατιάτικα Σχολεῖα μας εἰς Μελβούρνη καὶ τὰ ἑλληνορθόδοξα Κολλεῖα, καθὼς καὶ θέματα σχέσιν ἔχοντα μὲ τὴν Ἐνορίαν τῶν Ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης Bentleigh (6-7-05).

–Ἐδέχθη ἐθιμοτυπικὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Κων. Τσώνη, ἐκπαιδευτικοῦ ἐξ Ἑλλάδος.

–Παρουσία τοῦ κ. Κων. Κόντη, ἐδέχθη τὸν αἰδεσ. Γεώργιον Καλοδήμον καὶ τὰ μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐνορίας-Κοινοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου North Altona καὶ συνεζήτησε μετ' αὐτῶν θέματα ἀφορῶντα τὴν Ἐνορία-Κοινότητα αὐτῶν (7-7-05).

–Ἀνεχώρησε διὰ τὴν Γενέτειραν (10-7-05).

Γ'– Ε' ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ Κίνησις τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Δορυλαίου κ. Νίκανδρου

Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούλιον, ὁ Θεοφιλέστατος:

–Ἐπέστρεψεν εἰς Ἀδελαΐδα ἐκ τῆς ἐπισκέψεώς του εἰς τὴν Γενέτειραν (13-7-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἀντωνίου Prospect, ὅπου ἐτέλεσε τὸ Μνημόσυνον τῶν Κυπρίων ἀγωνιστῶν τῆς ἐλευθερίας, τῶν πεσόντων κατὰ τὴν εἰσβολὴν τῶν Τούρκων εἰς τὴν Μεγαλόνησον τὸ 1974 (17-7-05).

–Ἐπεσκέφθη εἰς τὸ Βασιλικὸν Νοσοκομεῖον Ἀδελαΐδος τὸν ἀσθενοῦντα Εὐτύχιον Παύλου.

Προήδρευσε συνεδρίασεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς (18-7-05).

–Ἐδέχθη τὸν Πρόεδρον τοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπολιτῶν Ν. Αὐστραλίας κ. Στέφανον Νικολαΐδην (19-7-05).

–Ἐδέχθη τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐνορίας-Κοινοῦ τῆς Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Renmark, κ. Ἀνδρέαν Ἐλευθεριάδην.

Ἐδέχθη τὸν ἐκ Σύδνεϋ Αἰδεσ. Οἰκονόμον π. Ἰωάννην Γρύλλην (21-7-05).

–Ἐπεσκέφθη εἰς τὸ Νοσοκομεῖον War Memorial τὸν ἀσθενοῦντα Πρεσβύτερον π. Ἰωάννην Σέρστομπιτ (23-7-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ραφαήλ Νικολάου καὶ Εἰρήνης Athelstone.

Εὐλόγησε γεῦμα παρατεθέν ὑπὸ τῆς Ἐνορίας Ἁγίου Ἀνδρέου Noarlunga ὑπὲρ τῆς ἀνοικοδομήσεως τῆς Ἱ. Μονῆς Παναγίας τῆς Παντανάσσης εἰς N.N.O. (24-7-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Παρασκευῆς, εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Ἀντωνίου Prospect.

Ἐδέχθη τὸν ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐδέσσης Αἰδεσ. Πρεσβύτερον π. Χρήστον Θεοδωρίδην.

Ἐχοροστάτησε καὶ ἐκήρυξε κατὰ τὸν Πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Ἱ. Ναόν Ἁγ. Παντελεήμονος Glenelg (26-7-05).

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν ὡς ἄνω πανηγυρίζοντα Ἱ. Ναόν καὶ ἐν συνεχείᾳ εὐλόγησε ἐόρτιον τράπεζαν, μεταφέρων τὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβασμιωτάτου (27-7-05).

–Ἐδέχθη τὸν Ἱερατικῶς Προϊστάμενον τῆς Ἐνορίας-Κοινοῦ τῆς Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Renmark, Αἰδεσ. Πρεσβύτερον π. Δημήτριον Μωραΐτην.

Προήδρευσε συνεδρίασεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Πνευματικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς (28-7-05).

–Εὐλόγησε τὸ παρατεθέν εἰς τὸ Festival Centre πανηγυρικὸν δεῖπνον τῆς Ἐνορίας-Κοινοῦ τῆς Ἁγ. Σπυριδωνος Upley, διὰ τὸν ἑορτασμόν τῶν 45 χρόνων ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἐνορίας-Κοινοῦ τῆς Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Renmark, Αἰδεσ. Πρεσβύτερον π. Δημήτριον Μωραΐτην.

–Ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξεν εἰς τὸν Ἱ. Ναόν Ἁγ. Σπυριδωνος Upley, μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῆς Θ. Λειτουργίας ἐτέλεσε τὰ Θυρανοίξια τοῦ Ἡμερησίου Διγλώσσου Δημοτικοῦ Σχολείου «Ὁ Ἅγιος Σπυρίδων» τῆς ὁμωνύμου Ἐνορίας-Κοινοῦ τῆς Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Renmark, Αἰδεσ. Πρεσβύτερον π. Δημήτριον Μωραΐτην.

«ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

242 Cleveland Street, Redfern, 2016

**Ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Αὐστραλίας
Ἐκδίδεται ἀπὸ Συντακτικὴ Ἐπιτροπὴ**

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἐπίσκοπος Ἀπολλωνιάδος κ. Σεραφεῖμ

www.voiceoforthodoxy.com

Ἐκτύπωση: Halkeas Printing Pty Ltd Tel.: 9698 8511